TRIDU

SANT ANTONI MARIA CLARET 2023

En ocasió de l'Any jubilar s'ha optat per oferir unes meditacions més àmplies, que ajudin a activar la nostra memòria agraïda a Déu pel do del nostre sant Fundador. Que cada comunitat vegi la conveniència d'abreviar-les escollint les parts més adequades, oferir-les tal com es presenten o repartir el seu contingut en diversos moments seqüenciats.

Tridu - Sant Antoni Maria Claret
Prefectura General d'Espiritualitat i Vida Comunitària
Roma. © 2023

PRIMER DIA

EL QUE "*NO ERA CLAR*" EN EL P. CLARET

Monició ambiental

Iniciem el Tridu en ple Any jubilar pel 175è aniversari de la fundació de la Congregació. El tridu ens centrarà en la personalitat del nostre Fundador. Apropar-se a qualsevol sant canonitzat no equival a assistir a una història irreprotxable i perfectíssima, exempta d'esforços, lluites o enemics. La santedat del P. Claret, com la de qualsevol sant, no va tenir una arquitectura perfecta i impossible. Va tenir ombres i foscors. Ell n'era ben conscient quan va decidir tenir per a si un "*cor de jutge*". Nosaltres tampoc no hem d'amagar-les ni maquillar-les. Precisament són aquestes ombres i foscors les que li donen credibilitat i l'eleven a categoria de model i exemple per a tot aquell qui escolti la crida del Senyor enmig del desànim que li causa la seva pròpia debilitat. Déu, que va mirar la petitesa de Maria, també fa brillar la gràcia en els seus fills i filles que, com a humans, saben que només Ell pot fer lluminoses les seves ombres i foscors. Aquest any jubilar és una crida a l'esperança.

Himne o cant inicial

Salutació del celebrant

El Senyor, que ens visita amb la resplendor de la seva llum i esbargeix les tenebres dels nostres pecats, sigui amb tots vosaltres.

Oració

Obriu, Senyor, la nostra ment i el nostre cor
per reconèixer l'immens amor que ens teniu,
de manera que tota la nostra vida
sigui una lloança de la vostra glòria,
com ho fou la del vostre servent sant Antoni Maria Claret.
Per Jesucrist, Senyor nostre, que viu i regne
amb Vós en la unitat de l'Esperit Sant,
i és Déu pels segles dels segles. Amén.

Lectura de la primera carta de sant Pau als Corintis (2, 1-7)

Per això, germans, quan vaig venir a vosaltres us vaig anunciar el designi de Déu sense cap ostentació d'eloqüència o de saviesa. Mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat. Havia vingut a trobar-vos feble, temorós i tremolós. Quan us parlava i us predicava, no ho feia amb el llenguatge persuasiu propi de la saviesa humana, sinó amb el poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu. De fet, als qui són adults en la fe, sí que els ensenyem una saviesa, però una saviesa que no és d'aquest món ni dels qui el dominen, que han de ser destituïts, sinó la saviesa de Déu, amagada en el seu designi: des d'abans dels temps ell l'havia destinada a ser la nostra glòria. **Paraula de Déu.**

Salm responsorial (Salm 33, 2-9)

R. El Senyor escolta el pobre que l'invoca.

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindré sempre als llavis la seva lloança.
La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. El Senyor escolta el pobre que l'invoca.

Tots amb mi glorifiqueu el Senyor,
exalcem plegats el seu nom.
He cercat el Senyor i ell m'ha respost,
m'ha alliberat de l'angoixa que tenia.

R. El Senyor escolta el pobre que l'invoca.

Alceu vers ell la mirada i us omplirà de llum,
i no haureu d'abaixar els ulls, avergonyits.
El Senyor escolta el pobre que l'invoca,
i el salva de tots els perills.

R. El Senyor escolta el pobre que l'invoca.

Acampa l'àngel del Senyor
entorn dels seus fidels i els allibera.
Tasteu i veureu que n'és, de bo, el Senyor;
feliç l'home que s'hi refugia!

R. El Senyor escolta el pobre que l'invoca.

Meditació claretiana

Aquests dies ens apropem a la figura del P. Claret tractant de contemplar la seva persona amb realisme i, a la vegada, amb l'afecte que ens mereix. Ell va ser un "servidor inútil que va fer

el que havia de fer". Ser sant no equival a ser un superhome. La santedat no és sinònim de perfecció adquirida, sinó camí cap a l'ideal que és Crist.

No ens incomoda reconèixer algunes ombres de la seva vida. Les ombres no l'empetiteixen. Al contrari, li donen una talla creïble perquè ens el mostren més humà. El P. Claret fou un home com nosaltres. Va tenir un cor com el nostre; va viure i va ser educat en una família semblant a les nostres. Va ser nen, adolescent, jove, adult i ancià, amb les seves crisis i proves. Va tenir un temperament amb límits i carències, que mai no el van derrotar. Els seus "defectes" i limitacions confirmen que la santedat és un camí viable. Alguns detalls ens ho confirmen.

No va gaudir d'un bon aspecte físic ni de bona salut. Era baix d'estatura -1,55 metres–, de formes arrodonides que es varen anar accentuant al llarg dels anys i tenia un color lleugerament citrí. En definitiva, no era un home precisament massa escultòric, tot i que gens repel·lent. La seva mirada serena i el seu parlar afable el feien proper. Quan era seminarista va patir una hemoptisi. El dolor de genoll que el va fer abandonar el noviciat va ser persistent; es va operar, amb algunes complicacions, el mes de desembre de 1849. Durant els seus anys a Madrid sabem que estava herniat i feia servir un braguer. La seva vista també es va anar ressentint, i, almenys els últims anys, feia servir ulleres; el llibre de comptes de la seva casa de Madrid menciona una despesa de 24 rals "*per unes ulleres per a S.E.*" (El Beato II, p. 715). Fins i tot va oblidar unes ulleres en una església de Daimiel (Província de Ciudad Real) en tornar del viatge a Lisboa que, acompanyant els reis, va realitzar el mes de desembre de 1866; aquesta relíquia va ser recuperada. Unes altres ulleres figuraven al museu de Vic anterior a la guerra civil espanyola. A Madrid va

patir hidropesia, de fortes cefalees, i va patir molt amb el seu dentat.

El P. Claret va passar per llargues incerteses vocacionals. No sempre va tenir clara la seva vocació. No va gaudir d'evidències tranquil·litzadores. Al llarg de la seva vida va anar alternant moments de foscor i desorientació. Va voler ser teixidor, després cartoixà; tan aviat com va acabar els estudis –juny de 1839– va demanar ser alliberat del càrrec parroquial per a ser sacerdot missioner; va voler ser missioner ad gentes, després jesuïta... Tampoc va tenir una claredat immediata per determinar-se per la mitra de Cuba. Dos mesos (del 4 d'agost al 4 d'octubre de 1849) va trigar a acceptar-la, i finalment va acceptar fiant-se del que havia resolt el seu director espiritual (cf. EC I, p. 321). Quan feia dos anys que era a Cuba va tenir pràcticament presa la decisió de dimitir: "*Estic cansat de ser arquebisbe i ja he acomplert la meva missió en aquesta illa*" (EC III, p. 130); algunes persones de confiança degueren fer-lo desistir d'aquesta resolució: "*conformar-me del tot a la voluntat de Déu sense pensar ni demanar renúncia...*". (Propòsit 1 de 1854). El seu discerniment, reflexions i consultes, sobre si seguir o no a la cort, després del reconeixement del Regne d'Itàlia, es va allargar fins a cinc mesos (juliol-desembre 1865).

El que meravella és que aquests interrogants no li van treure la serenitat per seguir entregat als seus normals apostolats mentre esperava noves llums. Potser només al final dels seus dies sembla que va tenir plena certesa vocacional: "*em sembla que ja he acomplert la meva missió*" (EC II, p. 1423). Però això no el va deslliurar de viure una autèntica angoixa al final de la seva vida en relació amb la Congregació: "*Vosaltres i jo ens fem mal mútuament sense voler-ho... sóc un ens misteriós... sóc com un pròfug...*" (EC II, p. 1485).

Viure l'evangeli amb coherència va suposar al P. Claret una lluita prolongada. Segons les seves paraules, al P. Claret li costava molt la mansuetud i la humilitat. Per això en parlava tant i se les va proposar com a objectiu i com a examen personal diari (cf. Aut. 351 i 383). Va estar especialment preocupat per practicar la mansuetud davant les seves infreqüents arrencades d'indignació. El cas més conegut és el de la seva reacció davant un intent de suplantació de personalitat: un "farsant" es va fer anomenar Francesc Claret, tractant de fer-se passar pel germà del ja cèlebre missioner i d'aquesta manera es va dedicar a estafar a altres. El P. Claret fou fulminant: "*aquest tal és un farsant i digne que l'autoritat l'agafi*" (EC I, p. 212). També es va preocupar especialment de la humilitat, i tampoc és gens estrany, donat l'èxit anorreador de la seva predicació, que el feia fins i tot temible als polítics: "*atès el prestigi universal que jo tenia...*" (Aut. 458). El temperament actiu i apassionat i la predisposició per a l'orgull van naturalment agermanats. L'inquietava la seva imatge, l'opinió que d'ell poguessin tenir. En ser nomenat rector de Sallent va intentar esquivar el càrrec, exposant entre altres motius, el de la seva baixa estatura: "*V.S. Veu que sóc petit, com em respectaran els meus feligresos?*" (PIV[1] ses. 51, PAV[2] ses. 76). La seva timidesa era, doncs, notòria. Durant la seva joventut es va sentir molt humiliat en ser enganyat per un company de negocis (Aut. 73-75). Essent confessor reial es va qüestionar molt què diria la gent si el veia al servei d'una reina de vida tèrbola. La precaució davant de possibles crítiques a la seva economia el porta a tenir els comptes en nom d'un altre: Don Pere Naudó, administrador de la Llibreria Religiosa. En ser citat pel jutge de pau de l'Escorial, va passar "*dies de moltíssima aflicció i vergonya*" i va demanar a l'administrador

[1] Las siglas PIV designan el "Proceso informativo de Vic".
[2] Las siglas PAV designan el "Proceso apostólico de Vic".

del monestir que es presentés en lloc seu i "*el deslliurés com més aviat millor d'aquella pena*" (EC II, p. 1231s).

Encara hi hauria més coses. Després d'aquest recorregut, arribem a la conclusió de ser una mica més "devots dels defectes dels sants". No caiguem en el parany d'encadenar indegudament la idea de la santedat a la de perfecció adquirida. Per a ser sant, ningú ha de ser rigorosament perfecte. Només Déu n'és, de perfecte. Per a viure amb fervor la nostra vida no se'ns demanarà tenir una salut d'acer, qualitats excelses, intel·ligència eminent o bé carència de traumes. Se'ns demanarà tractar d'estimar amb la dimensió del cor que se'ns va donar en néixer, sabent que l'objectiu primer és, precisament, aquest: estimar amb el nostre cor de carn. I per aconseguir-ho haurem de recórrer sempre un camí de sana integració del mal, que passa per a reconèixer-lo i acceptar-lo, perdonant-lo en nosaltres mateixos i en els altres, corregir-lo i convertir-lo. I aquest camí només es recorre amb la força que dóna la gràcia de Déu.

Això és el que vol recalcar la primera lliçó d'aquest tridu. Avui demanem, per la intercessió del P. Claret, que ens sigui concedida la gràcia de l'autoacceptació: aprendre a reconciliar-nos amb les nostres pròpies ombres i aprofitar les circumstàncies de la vida per convertir aquestes foscors en ocasions d'estimar.

Pregàries

Preguem, germans, Déu Pare, que compta amb nosaltres malgrat la nostra fragilitat i ens crida a ser testimonis del seu Regne. Que Ell atengui amb amor les nostres súpliques i peticions.

- Per l'Església, perquè senti cada dia més la crida del Senyor, que l'empeny a evangelitzar a pesar de la seva condició de pecadora i limitada. PREGUEM EL SENYOR.

- Pels governants de tot el món, perquè s'esforcin en treballar per la pau, la justícia, la llibertat i el bé de tots. PREGUEM EL SENYOR.
- Per tots els qui pateixen, pels que se senten físicament i moralment pobres i no troben encara una motivació per a seguir lluitant, perquè descobreixin que Déu compta amb ells per estendre el seu Regne i els doni forces per portar-lo a terme. PREGUEM EL SENYOR.
- Pels joves que tenen inquietuds de servir Déu i de lliurar-se al bé dels germans, perquè s'obrin amb generositat a una possible crida del Senyor a una vida missionera. PREGUEM EL SENYOR.
- Per tota la Família Claretiana, perquè, a exemple de sant Antoni Maria Claret, visqui en santedat i tingui el servei missioner com a raó de ser de la seva vida a l'Església i al món. PREGUEM EL SENYOR.

Es poden afegir intencions...

Diguem tots junts l'oració que Crist ens va ensenyar i demanem al Pare que ens deslliuri del mal: **Pare nostre...**

Oració Final

Senyor i Pare meu,
que et conegui i et faci conèixer;
que t'estimi i et faci estimar;
que et serveixi i et faci servir;
que et lloï i et faci lloar per totes les criatures.
Per Jesucrist, Senyor nostre. Amén.

Cant final

SEGON DIA

EL QUE "*ERA CLAR*" EN EL P. CLARET

Monició ambiental

En aquest segon dia del tridu admirem la personalitat neta i clara del P. Claret. Ell també va ser, sens dubte, un home realitzat. No perquè no tingués defectes ni entrebancs, ni perquè s'hagués hagut d'estalviar el tràngol del viure costa amunt. No. La seva vocació no va ser tota vida i dolçor. També va tenir "nits fosques". Però, a despit d'elles, també va gaudir de molts dies claríssims i va entendre que en la foscor de la nit brillen més estrelles. Pel P. Claret Déu no va ser un jeroglífic complicat. Va ser el seu bon Pare. Un bon amic sempre és fàcil d'entendre. Des d'aquesta amistat va entendre que les ombres només son l'altra cara de la zona de llum. Això va ser precisament el que el va portar a treure el millor de si mateix per a oferir-ho al servei de Déu. Això ens interpel·la als qui hem rebut "*el mateix Esperit per formar part del Somni de Déu per a la Congregació implantat en el cor del P. Claret*"[3].

[3] Inici de la "Carta d'Anunci del Superior General en el 175è aniversari de la fundació de la Congregació".

Himne o cant inicial

Salutació del celebrant

El Senyor, que és la llum que il·lumina als qui viuen a les tenebres i a les ombres de la mort, sigui amb tots vosaltres.

Oració

Déu totpoderós i etern,
que heu volgut donar-nos
una prova del vostre amor
en la glorificació del vostre servent
sant Antoni Maria Claret,
concediu-nos als qui el recordem
en aquest tridu
que la seva intercessió ens ajudi
i el seu exemple ens mogui
a imitar fidelment al vostre Fill Jesucrist,
Ell que amb vós viu i regna en la unitat
de l'Esperit Sant, Déu, pels segles dels segles. Amén.

Lectura de la segona carta de sant Pau als Corintis (4, 7- 14)

Germans, portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres. Ens veiem oprimits pertot arreu, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; perseguits, però no atrapats; tirats per terra, però no abatuts; sempre portem en el nostre cos els senyals de l'agonia de Jesús, perquè també en el nostre cos es manifesti la seva vida. És ben bé així: nosaltres, els qui vivim, estem sempre amenaçats de mort per causa de Jesús; així la vida de Jesús es manifesta en la

nostra carn mortal. D'aquesta manera, la mort continua la seva obra en nosaltres, i la vida, en vosaltres.

Diu l'Escriptura: *He cregut, i per això he parlat*. Nosaltres, doncs, sabent que tenim l'esperit mateix de la fe, també creiem, i per això parlem; sabem que aquell qui va ressuscitar Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà al costat d'ell juntament amb vosaltres.

Paraula de Déus.

Salm responsorial (Salm 112,1-2.3-4.5-7.7bc-8.9)

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

Feliç l'home que venera el Senyor
i estima de cor els seus preceptes.
La seva descendència serà gran al país,
serà beneït el llinatge dels justos.

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

A casa seva hi ha riquesa i abundància,
la seva bondat dura per sempre.
Brilla en la fosca com llum per als justos,
compassiu, benigne i just.

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

Viu sense por de males noves,
se sent ferm confiant en el Senyor,
té el cor incommovible, res no tem
i a la fi veurà vençuts els enemics.

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

Reparteix el que té, ho dóna als pobres,
la seva bondat dura per sempre,
pot alçar ple de glòria el seu front.

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

Reparte limosna a los pobres,
su caridad es constante, sin falta
y alzará la frente con dignidad.

R. Feliç l'home que venera el Senyor.

Meditació claretiana

En aquest segon dia de tridu, ens parem a contemplar les virtuts humanes que van enlairar el P. Claret als cims més alts. Quina era la base humana que va fer possible dreçar-lo cap a l'excel·lència? Donar resposta a aquesta qüestió és crucial. Perquè tothom ha de descobrir en la seva vida dues coses essencials per a caminar: sobre quines columnes i al servei de quins objectius posen la seva vida. Igual que tots, el P. Claret va ser llançat a l'aventura del viure desarmat i desproveït.

El P. Claret va sentir-se format a la farga del Cor de Maria. I ho va saber mostrar amb aquella franquesa que el va portar a dir en alguna ocasió: "*Soc Claret i parlo clar*"[4]. A la seva vida hi brillen virtuts humanes indiscutibles. Només n'assenyalem tres i per aquest ordre: la seva laboriositat, la seva bondat natural i el seu autocontrol –el sant l'anomenarà "modèstia"–. La seva vida, com si es tractés d'un mirall, ens ensenya a posar el millor de nosaltres mateixos al servei de la millor de les causes.

1. La primera de les qualitats brillants claretianes va ser la seva **laboriositat**. Déu l'havia dotat d'una extraordinària capacitat de

[4] PAV ses. 54.

treball que ell, ben aviat, va saber cuidar i orientar cap al seu servei. Ja de nen, ens diu ell mateix que "*treballava tant com podia*" (Aut. 31.50). Les seves jornades van ser sempre intenses, reduint fins a límits insospitats les seves hores de descans en algunes etapes de la seva vida. En els seus exercicis espirituals de 1843 i 1850 fa el propòsit de no perdre ni un minut de temps[5], un propòsit que va complir amb extrema fidelitat. El desig d'aprofitar-lo el va portar a Roma a fer exercicis mentre esperava la tornada de vacances del Prefecte de *Propaganda Fide*. A Canàries diu que va d'una banda a una altra "*com un desesperat*" (EC I, p. 280). Per ser confessor reial, una de les condicions que va posar, va ser la de no haver de perdre temps en avantsales. Només així s'expliquen les llistes de treballs apostòlics que el deixen sense respiració.

Així, doncs, es lliurà a l'apostolat amb la mateixa dedicació amb què es lliurà a la indústria. La seva passió juvenil pel treball la va definir com de "deliri": "*Tot el meu objectiu, tot el meu afany, era la fabricació*" (Aut. 66). Després, la idea de l'apostolat el va centrar per complet: "*Rumiava contínuament què faria i com ho faria per salvar l'ànima del meu proïsme. En efecte, pregava... i m'oferia de continu per a aquest mateix fi...*" (Aut. 113).

I no només això. A més, se sentia esperonat per un ideal d'excel·lència: "*Treballava tant com podia i ho feia tot tan bé com sabia*" (Aut. 31). Això ho confirmen els capítols dedicats als estímuls: l'entusiasmaven els apòstols i va decidir igualar-los: "*¿Tu no seràs, tu no treballaràs per la salvació de les ànimes com van treballar aquests?*" (Aut. 226). Ser treballador va ser un dels seus valors més alts. I sempre al servei del Senyor i

[5] *Prop*. 1843., núm. 11. *Prop*. 1850, núm. 16.

de la seva causa. Així ho va saber inculcar als seus missioners convertint la comunitat en un "rusc" apostòlic.

2. El P. Claret també parla expressament de la seva **bondat natural**. Ho confessa ell mateix: "*Vaig rebre de Déu un bon natural, una índole bona, únicament per un efecte de la seva bondat*" (Aut. 18). El seu lliurament apostòlic fou fruit d'aquest potent sentiment afectiu cap als demés, a qui vol deslliurar de qualsevol mal, i sobretot de la perdició eterna cercant tenir per als altres un "*cor de mare*".

Va mostrar aquesta bona índole en infinitat d'ocasions. En els *detalls i atencions* que mostrava als seus companys; no deixava passar cap oportunitat. El juny de 1850 els membres de la Congregació ja eren dotze, i ell va regalar a cadascun una imatge d'un apòstol com a patró i model; ni tan sols es va oblidar de Don Josep Caixal, que, per ser canonge de Tarragona, no vivia amb el grup. Uns anys més tard va tornar a regalar a cada membre de la Congregació un "*Breviarium marianum*" i va demanar expressament a l'editor que els enviés sense enquadernar, perquè cadascun "ho faci al seu gust". Recordava la festa onomàstica de persones estimades, i les felicitava (a la M. Antònia París, per sant Antoni de Pàdua; al P. Xifré, per sant Josep). Dos pares i dos aspirants de la comunitat de Segòvia el van visitar a La Granja i els va dir: "*Als qui vénen a casa meva, en penitència, acostumo a donar-los xocolata*", i els la va fer servir. A Cuba va seguir amb la mateixa actitud acollint incondicionalment tots els transeünts, tant si ell era al palau episcopal com si no.

A les seves cartes no estalviava expressions afectuoses; com la que va escriure al qui llavors era bisbe de Palència, Don Cipriano Valer: "*No pot imaginar-se el gran afecte que li tinc quan el*

veig adornat de persecucions. Què no donaria jo per poder veure'l i abraçar-lo com ho fa un fill al seu estimadíssim pare" (22 de juliol de 1844). Una i altra vegada manifesta el seu afecte al P. Juan N. Lobo: "*L'amor i l'estima que li tinc franquegen el meu cor amb aquesta llibertat que em prenc, i estic segur que vostè disculparà la meva gosadia*" (EC I, p. 1377).

3. Anem a veure la tercera virtut claretiana: l'**autocontrol**. Tot i que molts trets de la seva vida confirmen l'energia interior, mai no va ser sobtós i espontani en les seves reaccions. Don Carmel Sala, capellà i confessor del P. Claret durant uns quants anys, en dóna testimoni: "*Vaig observar en ell una pau d'ànima inalterable i una constant i modesta jovialitat àdhuc en les majors contrarietats. No l'alterava ni la calúmnia ni la presumpció, i puc assegurar que ni una sola vegada el vaig sentir proferir queixes contra els seus enemics... solia dir molt joiós: si ells sabessin el bé que em fan deixarien de calumniar-me o perseguir-me"... "Sempre se'l trobava ple de mansuetud*"[6]. Així es comprèn que proposés als seus missioners la "modèstia" –nom que a l'època es donava a l'autocontrol. Balmes va dir encertadament del P. Claret: "*Poc terror, suavitat en tot... no vol exasperar*".

Els seus familiars el lloaven, a més, per la seva puntualitat i pel compliment de la paraula donada. Era curós en l'ordre per a si per als demés. El P. Serrat assegurava que quan entrava a l'habitació d'aquell o d'aquell altre missioner, si veia un llibre fora de lloc, l'advertia tot seguit.

Per acabar plantegem la pregunta vertaderament decisiva: Sobre quines columnes construeixo i sostinc l'edifici de la meva vocació? Aquesta reflexió aposta clarament per una certesa:

[6] Testim. privat, firmat per l'autor el 29 d'abril de 1880; arx. Vic.

si els missioners, o almenys molts d'ells, construïssin les seves vides sobre columnes com les del P. Claret –l'amor, la compassió, el treball, la tenacitat, els ideals, la senzillesa, etc.– aquest món seria diferent. I habitable. Començaria a rompre's aquesta mundanitat que ens engarrota. Ingressaríem en el mercat comú de la fraternitat apostòlica. Crist sempre seria l'ideal i el model a seguir.

Pregàries

Presentem al Senyor la nostra pregària amb la confiança que escolta les súpliques dels que es reuneixen en el seu nom.

- Per l'Església, perquè, enfortida en la fe, l'esperança i la caritat, visqui més compromesa i més lliurada als homes i dones del nostre món. PREGUEM EL SENYOR.

- Pel món en què vivim, perquè els seus líders i governants promoguin el dret a la vida, la dignitat i el desenvolupament de totes les persones. PREGUEM EL SENYOR.

- Pels exclosos i marginats d'aquest món, pels pobres, els emigrants i els oprimits, perquè trobin persones que els anunciïn la Bona Nova i se'ls obrin les portes de l'esperança. PREGUEM EL SENYOR.

- Per tota la Família Claretiana i per l'obra apostòlica que porta endavant, perquè sàpiga mostrar a tothom l'amor de Déu, que és font de vida i de salvació. PREGUEM EL SENYOR.

- Pels joves, perquè, atents a la veu dels qui pateixen i dels qui estan perduts i desorientats, sàpiguen escoltar la veu de Déu, que crida a viure completament lliurats en el seguiment de Crist verge, pobre i obedient. PREGUEM EL SENYOR.

Es poden afegir intencions...

Que l'Esperit que habita en nosaltres i ens uneix en el seu amor ens ajudi a dir: **Pare nostre...**

Oració Final

Senyor, que ens convideu
a participar de la vostra vida i de la vostra missió,
i ens doneu el menjar del vostre cos:
Feu que, a imitació de sant Antoni Maria Claret,
no fem més que la vostra voluntat,
i que, estimant-vos com ens estimeu,
i tal com desitgeu que us estimem,
tan sols anhelem viure per Vós i per a Vós
i que Vós sigueu per a nosaltres suficientíssim.
Vós que viviu i regneu pels segles dels segles. Amén.

Cant final

TERCER DIA

LA "*CLAREDAT*" DEL P. CLARET

Monició ambiental

El tercer dia del nostre Tridu fixarem la nostra mirada en Aquell que ens va fer brillar amb una llum viva de santedat el cor missioner del nostre Fundador. El jubileu és un temps de gràcia que ens fa mirar més de prop com estem vivint el nostre carisma, "*El que som avui és el fruit de l'admirable gràcia de Déu*"[7] que es va iniciar en el P. Claret. Donem gràcies a Déu perquè va fer grans coses en aquest fill de Sallent, missioner de dos mons, fundador de famílies religioses, pare i intercessor nostre. En la seva figura admirem aquest tremolor que vibra en l'ànima de les criatures escollides, fang esquerdissat que va allotjar en el seu si la seva eterna lluita en què, amb l'ajuda de la gràcia, el bé va esclafar el mal. Que la seva vida continuï essent una làmpada permanent per a tants que necessitem una llum que orienti els nostres passos missioners, els centri en Déu i els dirigeixi cap als germans.

[7] De la "Carta d'Anunci del Superior General en el 175è aniversari de la fundació de la Congregació".

Himne o cant inicial

Salutació del celebrant

El Senyor, que és fidel a les seves paraules i poderós en totes es seves accions, sigui amb vosaltres.

Oració

Comuniqueu-nos, Pare bo,
l'Esperit que vau concedir a sant Antoni Maria Claret,
perquè amb el do de la vostra gràcia
enriquim la vida de l'Església
i fem més fecunda la seva missió en el món.
Per nostre Senyor Jesucrist, el vostre Fill,
que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant,
i és Déu pels segles dels segles. Amén.

Lectura de la carta de sant Pau als Romans (8, 14-19)

Germans, tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: "*Abbà,* Pare!". Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell. Jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres. Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament.

Paraula de Déu.

Salm responsorial (Salm 26, 1.4. 13-14)

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

El Senyor m'il·lumina i em salva:
Qui em pot fer por?
El Senyor és el mur que protegeix la meva vida:
Qui em pot esfereir?

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

Una cosa he demanat al Senyor
i la desitjo amb tota l'ànima:
Poder viure a la casa del Senyor
tots els dies de la vida,
per fruir-hi de l'encís del Senyor
i vetllar pel seu temple.

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

N'estic cert, fruiré en el país de la vida
de la bondat que em té el Senyor.
Espera en el Senyor:
Sigues fort, que el teu cor no defalleixi.
Espera en el Senyor.

R. El Senyor m'il·lumina i em salva.

Meditació claretiana

La vida del P. Claret ens ha anat mostrant que el camí de la santedat es troba estranyament constituït per una barreja de bé i de mal. Què en seria del P. Claret i de qualsevol altre sant si tractéssim de llevar-los tot vestigi de flaquesa i de misèria? Com qualsevol ésser humà, el P. Claret va conèixer la temptació

del mal i l'atracció del bé. I sobre aquest fons va projectar la seva lluminosa claredat de la seva santedat.

Hi ha qui confon la santedat amb una espècie de premi Nobel o un doctorat obtingut en una prestigiosa universitat, que selecciona els estudiants, els escull d'entre els superdotats i després els sotmet a un aprenentatge duríssim, premiant, finalment, només als millors. Quin mal no ens ha fet aquest concepte aristocràtic de santedat! Perquè amb això hem "canonitzat" la mediocritat com a situació normal de tots.

En aquesta mateixa línia, ¿en què consisteix, doncs, la brillantor que el P. Claret projecta des dels clarobscurs de la seva vida i de la seva acció missionera? Què es el que fa tan atraient la seva figura? Diguem-ho sense donar-hi gaires tombs: fou tocat per Déu i, portat per la seva força, es convertí en un home de foc. Algunes fotos instantànies fan veure els efectes d'aquesta ànima de foc:

- Fou un **home *lliure*** per escoltar i seguir aquella Paraula que venia d'una altra banda i que el va sostreure de si mateix; lliure per deixar-se seduir per l'amor de Déu; lliure també per convertir en gestos humans la seva primera i permanent experiència de compassió, per viure en un constant lliurament per un ideal, per afrontar contratemps i dificultats, per parar l'altra galta, per complaure's del bé de l'altre, per donar tot el que tenia, per morir a si mateix i donar vida a d'altres... Mai no va deixar que el seu propi ego l'emmordassés. Va ser lliure perquè va desprendre's de tot el que tenia. L'absència de pretensions de prestigi, riquesa o poder li permeteren actuar amb gran llibertat a Cuba, demanant l'indult per a independentistes condemnats a mort (cf. EC

I, p. 579), recuperant el millor de la legislació antiesclavista[8] o d'igualtat de races per a contraure matrimoni (cf. EC I, p. 634s); i a Madrid es va sentir igualment lliure per posar condicions a la reina i exigir-li una vida ordenada, sempre amb "l'amenaça" que "*altrament, ja m'ha vist prou*"; tres vegades va interrompre el seu ministeri de confessor reial.

- Fou un **home *motivat***. Ho va deixar tot, però ho va trobar tot. Déu va ser per al P. Claret "*suficientíssim*" (Aut. 445). Així experimentà en la pròpia carn el que Jesús promet a qui el segueixi: cent germans i germanes; i un suplement inesgotable de creativitat i de vitalitat sorprenents. Quin era el secret de la seva incombustible vitalitat? Ell mateix ho va confessar a uns joves estudiants a la porta de l'església de Santa Maria del Mar de Barcelona: "*Enamoreu-vos de Crist i del proïsme i fareu coses més grans*". Va ser un enamorament curosament cultivat; deia, admirat, Don Carmel Sala al P. Xifré el mes de setembre de 1862: "*Totes aquestes predicacions no li treuen ni la més mínima part del temps que té destinat a l'oració, lectura espiritual i demés exercicis pietosos que diàriament practica*" (EC II, p. 545).
- Fou un **home *meravellat***. Des del començament i al llarg de tota la vida, el P. Claret es va sentir admirat i sorprès davant el pas de Déu per la seva vida, l'esbalaïment religiós de contemplar que la realitat estava habitada per l'Altíssim, a qui trobava en tot, particularment en les dificultats i revessos que anava sortejant en les seves aventures i escapades. I repeteix una vegada i una altra com un infatigable: "*Oh, Déu, que bo heu estat per a mi!*" (Aut. 35).

[8] Al cap de poc d'arribar a l'illa va publicar la "*Carta que contiene las principales leyes de Indias*", la qual, segons testimonis, va suavitzar notablement la condició dels esclaus.

- Fou un **home *enamorat***. Una nit, encara nen, el P. Claret va descobrir que Déu no era invisible, que el seu rostre es multiplicava en el rostre dels seus fills i filles infeliços i malalts. I, silenciosament, va decidir sacrificar la seva vida per la salvació d'altres vides. El P. Claret sentirà sempre en el seu pols els batecs del seu cor ardent. En els seus propòsits de 1860 es diu a si mateix: "*Viuré únicament per a l'amor de Déu. Obraré sempre per amor. Moriré cada dia per amor. No pretenc res més en tots els meus treballs que el pur amor de Déu*"[9]. Immers en l'espessor de la vida va ser capaç d'estimar amb la mateixa intensitat amics i enemics, llums i ombres. El sol no es va pondre mai en el seu cor, infatigable traçant cercles de compàs perfectes.
- Fou un **home *radic*al**. Mai no es va rendir a la mediocritat. Va estimar la vida, però sempre va estar enamorat de l'impossible. Per això va acabar expropiat de la seva vida terrena. Tot i que era de carn i os vivia tan intensament que sempre fou Crist qui vivia en ell. Tant l'apressava el seu amor que va apostar per Ell. Aquesta decisió el va convertir en un home a contracorrent, capaç d'escoltar i seguir la veu interior entre el tumult de veus confuses que atordeixen ments i ànimes. I perquè va ser lliure en allò essencial, també va ser lliure en allò accessori: no va tenir mai un domicili permanent.
- Fou un home sense pors. Oració, acció i passió foren els components de la seva vocació apostòlica com ho va expressar en la seva definició del missioner. Va entendre que estimar no era tant "sentir" com "*fer i sofrir*" (Aut. 424) per Déu i pels germans. A l'apèndix del llibret "*L'amant de Jesucrist*", que el P. Claret va traduir al castellà, va escriure

[9] Mss. Claret, II, 67.

–de collita pròpia– que la santedat consisteix en tres coses: *heroicament pregar, heroicament treballar i heroicament sofrir*. El dolor no va ser una trista sorpresa que el tombà, sinó el "lleixiu" que purificà la seva ànima missionera. Cremà la seva vida en el desenvolupament del seu ministeri sense demanar res a canvi, en un exercici de generositat que no ha deixat mai de sorprendre'ns.

- Finalment, fou **un home *sant* en una comunitat de *sants***. El P. Claret va sentir la urgència de socialitzar la seva santedat. El pensament que tenia de "*formar una Congregació de sacerdots que fossin i s'anomenessin Fills de l'Immaculat Cor de Maria*" (Aut. 488) el cremava per dins. Va trobà aquells a qui Déu havia donat el mateix esperit a què ell se sentia animat. I l'experiència de la comunió el fa proclamar el seu magníficat personal: "*¡Oh Déu meu, beneït sigueu per haver-vos dignat a escollir els vostres humils servents per a Fills de l'Immaculat Cor de la vostra Mare!*" (Aut. 492). La major brillantor de la santedat l'irradiava la comunió. Ell, apartat de la seva comunitat de missioners per l'encàrrec episcopal, sempre va aspirar viure amb els seus germans de vocació, o en una comunitat semblant a la de Vic: "*... lliurar-me a les Missions amb els meus companys de la Mercè de Vic, però no viuré allà, sinó en aquesta de Madrid en què posarem una casa formada de part d'alguns d'allà i sortirem...*" (EC I, p. 1361; juny 1857). El 1864, en un informe al nunci sobre el desenvolupament de la Congregació, el P. Claret afirma, en tercera persona, des de Madrid: "*Protegeix eficaçment la Congregació amb els més vius desitjos de poder retirar-s'hi i morir entre els seus germans*" (EC III, p. 447).

Acabem el nostre tridu amb un cor ple de goig i agraïment. Davant la claredat del P. Claret i sota l'acció materna de Maria, la nostra Mare, sentim que creixem. Podem fer nostra la seva pròpia experiència. Podem convèncer-nos que és possible que Déu sigui conegut, estimat, servit i lloat per molts homes i dones d'avui. Quelcom de nou i de bo pot néixer dins de cadascú de nosaltres, per poc que ens esforcem per ser el que verdaderament som: un esclat diví damunt una mica d'ombra i una mica de llum. Arriba el moment de tornar a declinar la santedat, entrellaçant vida evangèlica i vida ordinària. És aquí on s'encén la nostra brillantor i on serveix millor. Ho va dir el Senyor: "*Vosaltres sou la llum del món*". I el P. Claret ens va convèncer que això encara és possible.

Pregàries

Donant gràcies a Déu per les meravelles que fa en nosaltres, li demanem que sapiguem posar-les al servei del seu Regne i correspondre-hi com cal. Li presentem les nostres oracions i pregàries.

- Per tots els aquí presents, perquè sapiguem contemplar en Jesucrist la grandesa i dignitat de l'ésser humà, i acollim el Senyor com a veritable i únic Camí per assolir la Vida verdadera. PREGUEM EL SENYOR.
- Perquè, com Maria, ens obrim a Déu a fi que pugui fer meravelles en la nostra petitesa. PREGUEM EL SENYOR.
- Perquè cerquem viure units a Jesucrist, fidels al seu exemple i a la seva paraula; de manera que en l'obediència a Déu trobem la nostra felicitat i plenitud. PREGUEM EL SENYOR.

- Perquè visquem sempre units a Déu en el seguiment de Jesucrist que ens fa lliures per servir abnegadament col·laborant en la construcció d'un món nou. PREGUEM EL SENYOR.
- En un moment de silenci posem a les mans de Déu les nostres necessitats personals i familiars (silenci...). PREGUEM EL SENYOR.

Es poden afegir intencions...

Demanem al nostre Pare que ens doni la força que necessitem per no caure en la temptació: **Pare nostre...**

Oració Final

Doneu-nos, Senyor, la fe que va encendre
els Profetes, els Apòstols i els Màrtirs,
perquè, a imitació de sant Antoni Maria Claret,
siguem capaços d'abraçar amb un cor alegre
la pobresa, l'abnegació i el sacrifici
per dilatar el Regne de Crist,
que viu i regne pels segles dels segles. Amén.

Cant final